

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)

 อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ฉบับที่ 122 ว่าด้วยนโยบายการทำงาน พ.ศ. 2507 (ค.ศ. 1964) โดยการกำหนดนโยบายฯ ดังกล่าว เพื่อกระตุ้นความเติบโตและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ยกระดับความเป็นอยู่ สนองตอบต่อความต้องการแรงงานและอาชนะ การว่างงาน และการทำงานต่ำระดับ ประเทศสมาชิกจะต้องประกาศและปฏิบัติตามนโยบายที่แข่งขัน เป็นเป้าหมายสำคัญ ซึ่งกำหนดขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการมีงานทำเต็มเวลา ที่มีประโยชน์และมีอิสระในการเลือก มีวัตถุประสงค์ที่ทำให้มั่นใจว่า

- มีงานทำสำหรับทุกคนที่ว่างงานและกำลังหางานทำ
- งานนั้นมีประโยชน์เท่าที่จะเป็นไปได้
- คนทำงานทุกคนมีอิสระในการเลือกงาน และมีโอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะหางานให้เหมาะสมกับทักษะ และความสามารถในงานที่เหมาะสมกับตนดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง สัญชาติ หรือกำเนิดทางสังคม

อนุสัญญาว่าด้วยนโยบายการมีงานทำ ปี ค.ศ. 1964 ได้มีการรับรองเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1964 และมีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 1966 สำหรับประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512

 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 30

บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สถานภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง อันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรา 86

รัฐต้องส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ คุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานเด็ก และแรงงานหญิง จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคม รวมทั้งค่าตอบแทนแรงงานให้เป็นธรรม